

og det ikke er saa sikkert med Maalene for, hvorledes Afstandsbestemmelserne ville være, men man kommer derved til det mindre heldige Tilfælde at mangle Regler. Jeg skal nøies med at henlede Opmærksomheden paa, som sagt, at Vedtægterne ikke behøve at være obligatoriske. Det er jeg forøvrigt gaet ind paa. Jeg foreslog i den Anledning en hel ny Affattelse af Stykket om Vedtægter, som vil findes i Folkethingsudvalgets Betænkning, og jeg beklager, at man ikke tog den i Folkethinget, da den naturligvis var dannet som Enhed. Man fortrak at ændre det, der stod, og jeg tror, at man er kommet til en noget mindre heldig Affattelse af Paragrafen. Smidlertid, det kan passere, nogen bestemt Indvending har jeg ikke. Jeg skal dog gjøre opmærksom paa en Bestemmelse, der findes i næstsidste Stykke af § 42, nemlig at „Udgifterne i Anledning af Vedtægternes Affattelse eller Forandring afholdes af Statskassen“. Denne Bestemmelse var der rigtig god Mening i, da jeg satte den ind, thi da var det Fiskeritilshuset, der skulde sørge for, at Vedtægterne bleve tilveiebragte. Nu er det Fiskerne selv, som skulle gjøre det. Derfor havde jeg ønsket en anden Bestemmelse, men her holder man jo ogsaa paa, at Statskassen betaler det mest mulige i alle Tilfælde, og jeg skal derfor nøies med at henlede Opmærksomheden paa denne Bestemmelse. Det forekommer mig kun, at efter at Tilshusets Stilling er bleven en væsentlig anden, var der ikke saa megen Grund til at holde paa denne Bestemmelse. — Jeg kommer saa til kortelig at omtale Kontrolbestemmelserne. Den Gang, det hørte Thing sidst behandlede Lovforslaget, var der — tror jeg ikke at feile ved at sige — foreslaaet ansat 3 Fiskerikontrollører med 4 Assistentter. Nu er man gaaet over til 2 Kontrollører med 3 Assistentter, og jeg har havt ondt nok ved at faae dem. Jeg tror ogsaa, at Vønningen i Landsthinget var foreslaaet til 2,000 Kr. for hver af Kontrollørerne, nu er den sat til 1,800 for Kontrollørerne og 800 for Assistentterne. Det er jo meget smaa Vønninger, hvilket jeg i høi Grad maa beklage, ikke at have kunnet faae forandret i det andet Thing, særlig da Dagpengene ogsaa ere smaa. Det bliver altsaa meget lavt lønede Bestillinger, og det er dog Bestillinger, som ikke have saa ganske ringe Betydning. — I § 48 er der en ny Bestemmelse, der gaar ud paa, at Kommunalbestyrelsen i Kommuner ved Vindjorden foruden at udnævne Sildefogederne — de, der skulle føre Tilshuset der, skulle nu kaldes Fiskefogeder, hvilket jeg ikke har Noget imod — tillige skal lønne disse, hvilket jeg heller ikke skal indvende Noget imod, i Særdeleshed,

da det er Kommunen, som selv udreder Vønningen, hvorfor jeg antager, at dette Forhold vil ordne sig af sig selv paa tilfredsstillende Maade. Jeg havde ønsket, at disse Fogeder skulde godkjendes af Politimesteren, hvis Medhjælpere de ere, men det har man ikke villet høre Tale om i det andet Thing. — Med Hensyn til Ferskvandsfiskeriet skal jeg gjøre opmærksom paa, at jeg havde foreslaaet en Bestemmelse om, at den, der eier et helt Vandløb ligesaa dets Udspring til dets Udløb, skal være undtaget fra Bestemmelsen. Det har man ikke villet goa ind paa i det andet Thing. Jeg vilde vedblivende finde det ret naturligt, at man havde denne Undtagelse. — I § 54 har man indsat en Bestemmelse om, at Regulativerne skulle stadfæstes af vedkommende Overøvrighed i Stedet for af Ministeren. Det er ikke noget stort Spørgsmaal, men det forekommer mig dog tvivlsomt, om man her bør ty til Overøvrigheden, hos hvem der slet ikke kan forudsættes nogen Sagkundskab; det bliver let den samme Regel alligevel, at man gaar til Ministeriet. Der findes ogsaa en Bestemmelse om Naers og Bækses Udløb i Stranden, som forresten er conform med den tidligere nævnte. — Jeg kommer saa til Kapitlet om almindelige Forbud, Straffe o. s. v., som ikke giver mig Anledning til ret mange Bemærkninger. Jeg skal dog gjøre opmærksom paa den almindelige Regel i § 56, som jeg nok tror er bleven noget modificeret fra den Skikkelse, hvori den forelaa før her i Thinget. Den gaar ud paa, at „Fiskeengel og umoden Fisk, der indfanges, maa alene anvendes til Føde for Mennesker. Kjøb og Salg af samme udenfor de Tilfælde, hvor Jaadan Fangst finder Anvendelse som Agn eller Fisk til Opdræt eller forhandles fra Udklækningsanstalter, er forbudt“. Der har været vakkelt her imellem, hvad man skulde gjøre, om man overhovedet skulde forbyde enhver Anvendelse, eller om man ogsaa kunde tillade en Anvendelse til Dyrer Ernæring eller Sligt, men nu er man som sagt havnet ved denne Bestemmelse, som jeg ikke finder Noget at indvende imod. — I § 57 siges, at „ingen Handel maa finde Sted“ med visse nærmere betegnede fredede Fisk og heller ikke med Krebs eller Hummer, „naar vedkommende Sælger eller Kjøber er vidende om, at de ere fangede i Bunde og paa Tider, hvor Fangsten af dem er forbudt“. Denne Paragraf er affattet noget anderledes end den tilsvarende § 55 i det af Regeringen forelagte Lovforslag, idet det her hedder, at Ingen „maa forsende, salbyde, købe, sælge eller modtage“ disse Fisk og heller ikke Krebs eller Hummer, „naar de ham vidende ere